

ת"פ 25898/03/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 25898-03-22 מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ 25970-05-21 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

פלוני

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.12.21 שלח הנאשם שתי הודעות קוליות לאמה של גרושתו בהן קילל ואיים כי יפגע בבתה. בין היתר אמר הנאשם "... תראי מה אני יעשה לך ולבת שלך, את פחות אבל תראי את הבת שלך היא לא תראה את הבת שלה יותר אני מבטיח לך חכי חכי... אני אגמור לה את כל החיים, אני אשבור לה את הבית, האוטו אני אשבור לה הכל... תדאגי להוריד את הבת שלך לקרקע למה אם לא יהיה לה חיים חרא בדיוק כמו שלך היה...." (להלן - התיק המוביל).

2. הנאשם צירף תיק נוסף (ת"פ 25970-05-21) בו הודה והורשע גם כן בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.1.22 הגיע הנאשם לביתה של גרושתו לאסוף את בתם המשותפת וזאת שעה לפני המועד. בשלב זה, הבחין הנאשם בבן זוגה הנוכחי של גרושתו יוצא מהבית, חסם את רכבו ושלח לה הודעה קולית בה איים עליה בין היתר באומרו "תבואי לפה פנים מול פנים ובואי נראה איזה כאפה את מקבלת ממני שאני יעיף לך את הראש.. את תכניסי גבר לבית... מה הילדה המסכנה הזאת עשתה לך... אם תבואי לפה ותביאי את הילדה את תקבלי ממני כזאת בומבה לפנים והילדה תראה את אמא שלה מדממת על הרצפה יא בת זונה כדאי לך לא להתקרב אליי... נשבע לך אני יכנס לכלא אני לא יודע מה אני יעשה אני יואשם ברצח לא מעניין אותי תקשיבי טוב... שום גבר לא ישן ליד הילדה שלי... תזהרי ממני לא כדאי לך להתעסק איתי..." (להלן - התיק המצורף).

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

3. ב"כ המאשימה הפנה לעובדות כתבי האישום וטען כי מעשיו של הנאשם חמורים ואין להקל ראש באיומים שהשמיע כלפי המתלוננת ואמה. צוין כי הערכים המוגנים שנפגעו הם הגנה על שלומו, כבודו, שלוות נפשו ובטחונו של

אדם. ביחס למתחם הענישה הפנתה המאשימה לפסיקה ועתרה לקביעת מתחם ענישה נפרד לכל כתב אישום, הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 12 חודשי מאסר. נטען כי על אף שמדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, לא התבקש תסקיר ולא הובאו נתונים המצדיקים להקל עמו. ברמה האופרטיבית עתרה המאשימה לעונש מאסר למשך שמונה חודשים, שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי, התחייבות וקנס.

4. ב"כ הנאשם ביקש להדגיש כי הנאשם הודה עוד בחקירתו במשטרה וכי זו מעידתו הראשונה. ביחס למתחם הענישה נטען כי הוא מתחיל מעונש מאסר מותנה וכי הרקע לאימים הוא כעסו של הנאשם וחשש לשלומה של בתם המשותפת, והכל אגב הליך גירושין בין בני הזוג. נטען כי מדובר בנאשם חולה, המתקיים מקצבת הביטוח הלאומי, שאינו עובד ומתגורר בבית הוריו (הוגשו מסמכים רפואיים). משכך, עתר הסנגור להקל עם הנאשם ולהימנע אף מענישה כלכלית.

5. הנאשם בדברו האחרון קיבל אחריות למעשיו, תאר את מצבו הבריאותי והנפשי הרעוע ואת הטיפולים הנפשיים והתרופות שהוא מקבל. כן ציין שלא אחת היה נתון ליחס מאיים ואלים מצד גרושתו אך נמנע מהגשת תלונה. הנאשם ציין כי הדברים לא יחזרו על עצמם וביקש להימנע מעונש מאסר ולו בעבודות שירות.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

6. כאמור, המאשימה טענה כי יש לקבוע מתחם עונש נפרד לכל אישום, בעוד שההגנה לא התייחסה לסוגיה זו. לדידי, יש לראות את שתי העבירות שעבר הנאשם כאירוע אחד, וזאת על-פי מבחן הקשר ההדוק, שהרי "בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדרי ה'אירוע' תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד" (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). בעניינינו, על אף שמדובר בשני כתבי אישום נפרדים, מדובר בנושאים דומים. אכן, מדובר בשתי מתלוננות שונות, ואולם קיים קשר ענייני ברור בין השתיים והאיום על האם נסוב סביב התנהגות בתה (גרושתו של הנאשם) שהיא מושא האיום. לא התעלמתי גם מכך שבין העבירות הפרדה תקופה בת כחודש ואולם מדובר בסמיכות זמנים המתיישבת בנסיבות העניין עם התכלית העומדת בבסיס הפרשנות שניתנה בפסיקה למונח "אירוע" (ע"פ 5643/14 אחמד עיסא נ' מדינת ישראל (23.6.2015); וראו גם רע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל (7.5.2015)).

7. **הערכים המוגנים שנפגעו** ברוריסומדובר בפגיעה בשלוות הנפש, בביטחון האישי ובאוטונומיה של הפרט. מידת הפגיעה אינה קלה, וזאת לאור מהות האיומים והעובדה כי הושמעו אף באוזני האם. כמו כן, הדברים עלולים היו להסלים ולהוביל לתוצאות קשות שעה שהרקע לאירועים הוא עמדה המבטאת רכושנות כלפי בת הזוג לשעבר.

8. **ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות** אציין כי מעובדות כתב האישום בתיק המצורף עולה כי הרקע לאימים הוא מערכת יחסים חדשה של בת הזוג לשעבר עם אחר, דבר שהיה לצנינים בעיני הנאשם. הנסיבות לאירועי

התיק המוביל לא פורטו, אך מובן שמדובר במערכת יחסים עכורה. מקובל עלי שמדובר בהתפרצויות ספונטניות אך מובן שאין להקל בהן ראש. הנאשם השמיע איומים קשים וקללות בוטות באוזני המתלוננת ואמה ולבטח גרם לפגיעה בשלוות נפשו. לכך יש להוסיף כי בתיק המצורף חסם הנאשם את רכבו של בן זוגה הנוכחי של המתלוננת, שהיא פעולה כוחנית. בצד דברים אלו יש להביא בחשבון את מצבו הנפשי והבריאותי של הנאשם אותה עת. אומנם לא התבקשה הפנייתו לחוות דעת פסיכיאטרית, אך מהמסמכים הרפואיים שהוגשו (ללא התנגדות) עולה מצב רפואי ונפשי מורכב. אכן, הנאשם נושא באחריות פלילית למעשיו, וממילא שלא נטען אחרת, אך דעתי היא שיש לראות במצבו הנפשי כנתון רלוונטי לצורך קביעת המתחם, אם כי במידה מתונה (סעיף 40ט(6)+(7) לחוק העונשין; רע"פ 6640/14 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.2014); ע"פ 1727/14 מימון נ' מדינת ישראל (6.1.2015); ע"פ 1865/14 יצחק רוזנצוויג נ' מדינת ישראל (4.1.2016)).

9. **מדיניות הענישה** במקרים דומים נעה על פני משרעת רחבה וזאת בין ענישה שיקומית (או צופה פני עתיד), לבין עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות שונות, והכל בהתאם לנסיבות העושה והמעשה. כך למשל ראו: רע"פ 637/21 מרדכי הרמן נ' מדינת ישראל (25.2.2021), בו נידון נאשם שהורשע בשני כתבי אישום בעבירות איומים כלפי גרושתו למאסר מותנה, התחייבות וקנס. הנאשם במקרה זה היה מבוגר ללא עבר פלילי ולא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו; רע"פ 8253/18 פלוני נ' מדינת ישראל (25.11.2018), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת איומים כלפי גרושתו ועורך דינה, תוך שהוא מנבל את פיו בגסויות ואיומים כלפי השופט שדן בעניינו בבית המשפט לענייני משפחה. הנאשם כבן 60, עברו היה ישן ומצבו הבריאותי היה רעוע והוא נידון לשישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; עפ"ג 24951-11-21 פלוני נ' מדינת ישראל (09.01.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בשלוש עבירות איומים על בת זוג והחזקת סכין ונידון ל-15 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים; עפ"ג 68260-05-18 מדינת ישראל נ' גולן שיטריט (20.9.2018), בו נידון נאשם שהורשע בעבירות איומים על בת זוג והדחה בחקירה לשישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; ת"פ 455-10-20 מדינת ישראל נ' ח'ליליה (16.1.2022), בו נידון נאשם למאסר מותנה ושל"צ בגין איומים על בת זוג. במקרה זה עברו פלילי של הנאשם היה נקי.

10. לאור כל זאת, דעתי היא כי מתחם הענישה ההולם עבירות אלו בנסיבותיהן, נע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר בפועל, תוך שאני מביא בחשבון את ריבוי העבירות.

קביעת עונשו של הנאשם

11. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העונש אמור להיגזר בגדרי מתחם הענישה. לא נטען דבר בעניין סיכוי השיקום של הנאשם ואכן לא מצאתי הצדקה לחריגה לקולה ממתחם הענישה. בכל מקרה, אציין כי לא התבקש תסקיר ולא הובאו בפני כל נתונים מהם ניתן להסיק שלנאשם סיכויי שיקום ממשיים המצדיקים נקיטת דרכי שיקום בעניינו.

12. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו (כבן 42); עברו הנקי; חלוף הזמן; הפגיעה שיגרם לו עונש מחמיר; וכן ההרתעה שיצר ההליך הפלילי. כן הבאתי בחשבון את החרטה וההפנמה שהפגין בדבריו בפני מהם התרשמתי לחיוב, ועל רקע זה סברתי שנוכח לראות את האירועים כמעידה חד פעמית שאינה מחייבת ענישה מחמירה.

13. לכך יש להוסיף את מצבו הרפואי המורכב של הנאשם. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים (ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.10.2021)), ובתמצית יאמר כי בשל מחלה ממנה סובל הנאשם, הוא עבר ניתוח מורכב בשנת 2019 ומאז התדרדר מצבו הנפשי לכדי הפרעת הסתגלות ודכאון, הוא סובל מכאבים חזקים ומטופל בתרופות. כאמור, זו הסתבכותו הראשונה עם החוק, ודומה כי האירוע אינו מאפיין את דפוס התנהגותו הרגיל והוא התרחש על רקע נסיבות חריגות ומשקעים רגשיים. מאז לא נפתחו תיקים נוספים, ואף בכך יש להעיד, במידה מסוימת, על כך שמדובר היה במעידה שלא תשוב על עצמה.

14. בשים לב לכל אלו, ניתן לדעתי להסתפק בעונש צופה פני עתיד וזאת מבלי לפגוע ביתר שיקולי הענישה ובעקרון ההלימה. על רקע זה ראיתי את עתירת המאשימה לעונש מאסר בן 8 חודשים, ולו בעבודות שירות, כמחמירה יתר על המידה, במיוחד על רקע נתוני הנאשם. יפים לעניין זה הדברים הבאים:

"נדמה כי ניתן ללמוד מנסיבות ביצוע העבירה כי מדובר במעידה חד פעמית, שחומרתה מובנת למערער. במצב דברים זה, ספק אם יש הכרח בהרתעת המערער מביצוע עבירות חוזרות בדרך של מאסר בפועל (וזאת בהתחשב בהרתעתו הנובעת מעונש המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגדו), ויש לבכר את שיקומו" (ע"פ 9094/12 איתן טספאי נ' מדינת ישראל (28.4.2013)).

15. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני גוזר על הנאשם מאסר על תנאי למשך 3 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים על העבירה בה הורשע.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ח אלול תשפ"ב, 14 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים.